

KAKAV SMO MI TO NAROD

Klikne li (slučajno ili namjerno) bilo tko od bjelosvjetskih političara ili običnih surfera na www.jasenovac.org, a to je web adresa njujorškoga Jasenovac Research Institute-a, lako će zaključiti da su Hrvati najkrvoločniji narod na kugli zemaljskoj.

Lako je onda stvoriti još jedan zaključak: «Hrvati su pobili na stotine tisuća nedužnih ljudi, a sada traže da ih se primi u zajednicu visokociviliziranih naroda - u EU.

To neće moći, sve dok se ne odreknu samih sebe takvih kakvi su bili i kakvi jesu.»

Takva slika kruži svijetom već dulje vrijeme (nekoliko godina), a da ni jedna hrvatska institucija ništa ne poduzima da to promijeni, da dokaže laži i monstrozna podmetanja.

Ni jedan političar, ni jedna od više tisuća civilnih udruga, ni jedan slobodoumni i istinoljubivi novinar, ni jedan tzv. nezavisni tjednik ni jedan borac za ljudska prava ... baš nitko da se potruđi i da nešto poduzme. Šute političari, šute povjesničari, šuti HHO, šute borci NOB-a, šute brojni «humanisti», šute svi.

Je li to normalno? Kojoj bi se zemlji i kojem narodu u svijetu moglo takvo nešto pripisati?! Monstroznost njujorškoga popisa je takva i tolika da je se ni Goebbels ne bi postidilo.

Prošle (2005.) godine u srpnju poslala sam novinama dopis o tome stravičnom njujorškom popisu.

Od pet hrvatskih novinskih redakcija - četiri su ga objavile (GLAS KONCILA, FOKUS, SLOBODNA DALMACIJA i MAKARSKA KRONIKA), dok mi je urednik u VJESNIKU rekao da je članak predugačak i da je to razlog neobjavlivanja (iako je u istoj rubrici objavljivao i znatno dulje članke).

Zamolio me da tekst skratim, a kad sam ga skratila na dogovoreni broj znakova i poslala dvije skraćene verzije - opet nije objavljen.

U međuvremenu javili su mi se mnogi čitatelji, koji su i sami na popisu našli svoje bližnje (umrle i stradale na posve drugim mjestima i na posve drugi način, vrlo često i od četničke kame).

Svi redom zgražaju se što nitko iz Hrvatske ništa ne poduzima da se monstrozni popis skine s interneta, a da oni koji su to zlodjelo učinili odgovaraju po zakonu demokratske zemlje u kojoj im je takva rabota omogućena.

S akademikom Stjepkom Gamulinom, čijega su oca - gimnazijskog profesora Ćiru Gamulina - u Splitu strijeljali talijanski fašisti, a čije se ime također nalazi na popisu stradalih u Jasenovcu, prije nekoliko mjeseci bila sam na zagrebačkom predstavljanju novoga postava Spomen područja Jasenovac.

Naša kratka (od po nekoliko minuta) izlaganja dočekanu su s negodovanjem tipa: Gospođo, to nije tema današnjeg sastanka.

Istini za volju, ipak nam je dopušteno da kažemo bit problema, ali nam je rečeno da se ništa ne može napraviti i to barem u idućih godinu i pol, dvije.

Nisam u međuvremenu čula da je oko toga išta poduzimala ni novoizabrana predsjednica Uprave spomen-područja Jasenovac, dr. Zorica Stipetić.

A ja samo tražim svoje ljudsko pravo, u ime pokojnog brata moje majke, pokojnog sina tatine sestre i u ime još desetak mojih pokojnih rođaka, u ime stotinjak ubijenih mještana iz moje rodne Podgore, kao i u ime svih onih stotina tisuća koji su stradali na tisuće raznih mjesta i raznih načina, a nalaze se na internetskom popisu kao žrtve Hrvata - tražim u ime njihove rodbine da se monstruozi popis skine i da njegovi tvorci odgovaraju pred zakonom.

Evo dopisa kojega sam u srpnju 2005. poslala u redakcije 5 hrvatskih novina:

TKO JE ČIJA ŽRTVA?

Sredinom svibnja o.g. u Slobodnoj Dalmaciji u članku novinara Ive Šćepanovića objavljeno je ono što su otkrili Josip Kljaković-Šantić i Dragan Delić: da se na internetskoj adresi Instituta za proučavanje žrtava logora u Jasenovcu nalaze i imena umrlih u izbjegličkom logoru u El Shattu, kao i imena brojnih stradalnika na brojnim drugim mjestima.

Taj "istraživački" institut, kojega su 1998. osnovali američki Srbi i Židovi, u New Yorku je sredinom travnja postavio i spomen-ploču za "stotine tisuća žrtava jasenovačkog logora."

Josip Kljaković-Šantić tvrdi da, uz pomoć američkih vlasti, "znanstvena" građa spomenutog Instituta ulazi i u školski sustav SAD-a i Kanade.

Navodi također da je o svemu pisao predsjedniku hrvatske Vlade Ivi Sanaderu i predsjedniku Sabora Vladimiru Šeksu, ali nije dobio nikakav odgovor.

Budući da je u članku objavljena i web adresa vrle "znanstvene" ustanove iz New Yorka (JRI - Jasenovac Research Institute), a ona glasi: www.jasenovac.org, mnogi su pojedinci pokušali na toj adresi pronaći imena svojih rođaka, znanaca i mještana, koji su tijekom Drugog svjetskog rata stradali na bilo koji način i bilo gdje.

I sama sam se potrudila otkriti je li možda na tom "znanstvenom" popisu moj ujak, koji je poginuo u borbi s Njemcima u Crnoj Gori; kad - evo i njegova imena.

Provjerila sam za još neke rođake, a potom sustavno i za druge poginule ili umrle mještane svoje rodne Podgore, gdje se (kao i u ostalim malim mjestima) svi međusobno poznaju.

Potrudila sam se pregledati i matične knjige umrlih, te se raspitati kod rodbine poginulih i stradalih.

I tako sam, posredstvom "znanstvenog" instituta iz New Yorka, došla do zanimljivih spoznaja i otkrića.

Pogledajmo malo taj primjer male Podgore, mjesta koje je u vremenu Drugog svjetskog rata imalo 1500-1600 stanovnika.

Prema “znanstvenom” popisu iz New Yorka u Jasenovcu je stradalo ukupno 102 (stotinuidvoje) Podgorana.

Tu su osobe koje su stradale na raznim mjestima i na razne načine: partizani koji su poginuli širom ondašnje Jugoslavije (od Biokova, Brača i Hvara, preko Bosne i Crne Gore do Trsta), oni koji su umrli u zbjegu (neki na Visu, neki u Italiji, a najviše njih u El Shattu), tu su i žrtve četničkih pokolja, te žrtve talijanskih fašista.

Na tom “znanstvenom” popisu je i jedna žrtva savezničkog bombardiranja Splita, te jedna žrtva bombardiranja Podgore.

No, “znanstveno” su svi oni stradali u Jasenovcu.

U stvarnosti: u Jasenovcu je stradao jedan, jedini Podgoranin - to je bio Mate Mrsić Jurin, rođ. 1917. godine.

Svaka pojedinačna žrtva nepravedna je i vapije Bogu.

No, tako vapije i onih 18 žrtava - Podgorana koji su stradali od partizanske ruke i čija imena do 1990. nisu nigdje bila niti su smjela biti zapisana (zanimljivo je da se ni jedna od tih 18 žrtava nije našla na ”znanstvenom” popisu njujorškog Instituta).

Ima još “znanstvenih bisera”: od 102 imena s popisa - četiri osobe upisane su dva puta kao žrtve i to s izmijenjenim godinama rođenja, a jedan je Podgoranin s dva imena (Ivan-Vojko Kunac sin Marijanov) upisan kao dvije osobe: Ivan Kunac i Vojko Kunac.

Netočno su navedene godine rođenja za još četrdesetak osoba.

Ima pogrešaka i u imenima: Jože i Jozo umjesto Joze, Krasan umjesto Krasin, Neđeljko umjesto Nediljko, Anto umjesto Ante, Tomo umjesto Toma, Čedomir umjesto Čedomil, Lovro umjesto Lovre, Vico umjesto Vice, Stope umjesto Stipe, Pavo umjesto Pave.

U jednom slučaju zamijenjeno je ime oca i sina - Pivac Ante Gabrin umjesto Pivac Gabro Antin.

Ženskim žrtvama je kao ime oca upisano ime muža. Itd.

Posve sigurno - o propustu ne može biti riječi.

U svemu ima i previše sustavnosti.

Napominjem da se za svaku “jasenovačku žrtvu” s popisa JRI-a navodi 5 podataka: ime, prezime, ime oca, mjesto rođenja, godina rođenja.

A gotovo svakoj od 102 “žrtve” iz Podgore upisan je po jedan netočan podatak.

Ne računajući, naravno, osnovni netočan podatak - mjesto pogibije (netočan, tj. lažan za sve, osim za jednu podgorsku žrtvu).

Kaže se: Tko radi, taj i griješi.

Očito njujorški “znanstvenici”, okupljeni u Jasenovac Research Institutu, premnogo rade. Pa i griješe.

Samo na primjeru Podgore broj su jasenovačkih žrtava povećali za točno stotinu puta.

Ako su slično radili i s drugim mjestima - lako je izbrojiti, odnosno procijeniti koliki je stvarni broj stvarnih žrtava.

Ne znam samo kojom su se metodologijom služili pri istraživanju broja žrtava i u izradi popisa žrtava.

A kako je sa žrtvama iz drugih mjesta iz Hrvatske?

Ja sam, primjerice, na JRI-ovu popisu potražila i imena žrtava četničkog pokolja 1942. u selu Raščane kod Vrgorca.

Naime, među tim žrtvama su bila dva nećaka moga djeda: 28-godišnji Marijan i 20-godišnji Ante, te njihov otac 63-godišnji Jure Lendić.

Potražila sam i imena još nekih stradalih osoba (iz Raščana, Korčule, Splita itd.) koje su obiteljski - podrijetlom ili ženidbeno - bile vezane uz Podgoru: svi su na popisu tobožnjih jasenovačkih žrtava.

Sastavljač “znanstvenoga” njujorškog popisa očito se koristio popisima nekadašnjeg SUBNOR-a, gdje su bila imena: palih boraca, žrtava fašističkog terora i umrlih u zbjegu u El Shattu ili na putu do njega (Hvar, Vis i Italija).

Popisi tih žrtava iz svih mjesta i iz svih republika nekadašnje zajedničke države nalaze se u Beogradu, pa su “znanstvenicima” iz New Yorka bili lako dostupni.

Tako su žrtve, pa i one pale od četničke ruke, sada po drugi put postale žrtve.

Sve u režiji JRI-a.

No, evo dijela tog popisa (od ukupno 3248 stranica!), koji se odnosi na poginule i stradale Podgorane:

Popis Podgorana koji su “stradali u Jasenovcu”

(u prvom stupcu je slovo i broj stranice)

1. A-68 ANUŠIĆ IVAN (Luka), rođ. 1915. (stvarno: poginuo na Tjentištu)
2. ANUŠIĆ MATE (Luka), rođ. 1903. (stvarno: poginuo na Zelengori)
3. ANUŠIĆ NATAŠA (Mate), rođ. 1943. (stvarno: umrla u El Shattu)
4. B-44 BAN LJUBO (Stipe), rođ. 1914. (stvarno: ubili ga četnici u Raščanima)
5. BAN MATE (Stipan), rođ. 1867. (stvarno: umro u zbjegu u Komiži)
6. B-112 BEROŠ ANTICA (Kleme), rođ. 1871. (stvarno: umrla u zbjegu u Italiji)
7. B-186 BORIĆ LUKA (Vice), rođ. 1921. (stvarno: poginuo u desantu na Drvar)
8. BORIĆ MILOVAN (Mijo), rođ. 1926. (stvarno: ubili ga četnici kod Gračaca)
9. B-187 BORIĆ VICE (Marijan), rođ. 1914. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
10. BORIĆ ANDELKO (Ante), rođ. 1912. (stvarno: umro od tifusa u Petoj ofanzivi)
11. BORIĆ MATE (Nikola), rođ. 1913. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
12. BORIĆ RAFAEL (Vicko), rođ. 1908. (stvarno: umro od tifusa na Zelengori)
13. BORIĆ MARIJAN (IVAN), rođ. 1901. (stvarno: ubijen u bolnici Zlopolje)
14. BORIĆ JURE (Nikola), rođ. 1909. (stvarno: poginuo kod Imotskog)

15. D-21 DEAN IVO (ANTE), rođ. 1922. (stvarno: ?...)
16. DEAN IVAN (Luka), rođ. 1912. (stvarno: poginuo kod Imotskog)
17. D-44 DEVČIĆ JOZE (Marijan), rođ. 1925. (stvarno: poginuo na Čvrnatici)
18. D-123 DULČIĆ PETAR (Jakov), rođ. 1878. (stvarno: umro u El Shattu)
19. E-21 ERCEG KRSTE (Mate), rođ. 1920. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
20. H-47 HRABAR VJEKOSLAV (Joze), rođ. 1913. (stvarno: poginuo u bolnici u Petoj ofanzivi)
21. HRABAR NEDILJKO (Joze), rođ. 1926. (stvarno: poginuo u bolnici u Petoj ofanzivi)
22. HRABAR MARE (ž. Joze), rođ. 1888. (stvarno: umrla u El Shattu)
23. J-6 JAKIĆ IVAN (Mate), rođ. 1909. (stvarno: ubili ga četnici u Srbiji)
24. JAKIĆ KRASIN (Milan), rođ. 1941. (stvarno: umro u El Shattu)
25. J-131 JUGOVIĆ MATE (Marijan), rođ. 1908. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
26. JUGOVIĆ IVAN (Tomica), rođ. 1924. (stvarno: prezime Sumić; poginuo u ratu)
27. K-134 KOKIĆ ANTE (Mijo), rođ. 1867. (stvarno: umro u zbjegu u Italiji)
28. KOKIĆ BORIS (Jakov), rođ. 1923. (stvarno: poginuo na otoku Hvaru)
29. KOKIĆ IVAN-JOZIP (Jakov), rođ. 1921. (stvarno: umro u logoru Sisak)
30. KOKIĆ MIHO-ŽIVKO (Jakov), rođ. 1920. (stvarno: ubili ga četnici kod Neretve)
31. K-264 KRŽANIĆ ANTE (JURE), rođ. 1915. (stvarno: ubijen u bolnici Zlopolje)
32. K-280 KUNAC IVAN (MARIJAN), rođ. n.a. (stvarno: dva puta upisan kao žrtva!)
33. KUNAC IVAN-VOJKO (Marijan), rođ. 1923. (stvarno: umro od tifusa u Petoj ofanzivi)
34. K-286 KURTIĆ MILAN (Ivan), rođ. 1914. (stvarno: poginuo u Kruševu, Andrijevice)
35. L-13 LAMPIĆ JURE (Ivan), rođ. 1910. (stvarno: mučili ga Talijani, umro u Podgori)
36. LAMPIĆ STANKO (Ivan), rođ. 1920. (stvarno: poginuo kod Vrgorca)
37. L-48 LETICA VICKO (Mate), rođ. 1925. (stvarno: poginuo u Moslavini)
38. LETICA PETAR (Mate), rođ. 1918. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
39. LETICA MATE (Jure), rođ. 1882. (stvarno: ubili ga Njemci u Biokovu)
40. LETICA JAKOV (Joze), rođ. 1864. (stvarno: umro u El Shattu)
41. LETICA ŠIMUN (Nikola), rođ. 1874. (stvarno: umro u El Shattu)
42. LETICA ĆIRIL (Mate), rođ. 1920. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
43. LETICA LJUBO (Ivan Stipin), rođ. 1923. (stvarno: poginuo na Korčuli)
44. LETICA PETAR (Ivan Nikolin), rođ. 1921. (stvarno: poginuo kod Trsta)
45. LETICA PETAR (Ante), rođ. 1923. (stvarno: poginuo u Posušju)
46. LETICA SLAVEN (Mate), rođ. 1944. (stvarno: umro u El Shattu)
47. LETICA IVAN (Joze), rođ. 1864. (stvarno: ubili ga Talijani)
48. L-95 LUCIĆ LJUBO (Šimun), rođ. 1919. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
49. LUCIJEVIĆ ANTE (Stipan), rođ. 1902. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
50. M-82 MARINOVIĆ IVAN (Marijan), rođ. 1903. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
51. M-175 MIHOTIĆ DUŠAN (Stipan), rođ. 1917. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
52. M-219 MILIČIĆ SLAVKO (Ćiril), rođ. 1922. (stvarno: poginuo u savezničkoj vojsci)
53. MILIČIĆ NEVENKA (Nediljko), rođ. 1944. (stvarno: umrla u zbjegu u Italiji)
54. MILIČIĆ ĆIRIL (Petar), rođ. 1882. (stvarno: umro u El Shattu)
55. MILIČIĆ ŠPIRO (Jure Markov), rođ. 1916. (stvarno: poginuo u bolnici na Zelengori)
56. MILIČIĆ BRANKO (Vice), rođ. 1920. (stvarno: ubili ga ustaše u Makarskoj)
57. M-220 MILIČIĆ BRANKO (VICE), rođ. 1920. (stvarno: dva puta upisan kao žrtva!)
58. MILIČIĆ PAŠKO (Jure Antin), rođ. 1910. (stvarno: poginuo kod Šibenika)
59. MILIČIĆ ŠPIRO (JURE), rođ. 1922.? (stvarno: dva puta upisan kao žrtva!)
60. MILIČIĆ SLAVKO (ĆIRO), rođ. 1923.? (stvarno: dva puta upisan kao žrtva!)
61. M-282 MIŠIĆ ŠIMUN (Miho), rođ. 1902. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
62. M-308 MLIKOTA MILOŠ (Jakov), rođ. 1923. (stvarno: poginuo u Maljkovu, Svilaja)
63. M-333 MRSIĆ SREČKO (Stipan), rođ. 1923. (stvarno: ubili ga Talijani i ustaše u Podgori)
64. MRSIĆ MATE (Jure), rođ. 1917. (stvarno: ubijen u logoru Jasenovac)
65. N-66 NOLA DETO (Ivan Šimunov), rođ. 1912. (stvarno: poginuo kod Bola, Brač)
66. NOLA DINKO (Ivan Stipanov), rođ. 1915. (stvarno: poginuo u bolnici u Petoj ofanzivi)
67. NOLA FABIJAN (Petar), rođ. 1912. (stvarno: poginuo u Splitu-savezničko bomb.)
68. NOLA GRGO (Ivan), rođ. 1921. (stvarno: poginuo u Dugim Njivama, Biokovo)

69. NOLA JOZE (Cvitan), rođ. 1866. (stvarno: umro u El Shattu)
70. NOLA LILI-ŠIMICA (Lovre), rođ. 1926. (stvarno: umrla od tifusa u Petoj ofanzivi)
71. P-54 PAVLINOVIĆ NEDA (Lovre), rođ. 1864. (stvarno: umrla 1942. u Podgori)
72. PAVLINOVIĆ MILOVAN(Duje),rođ.1924.(stvarno: poginuo kod Mrkonjić Grada)
73. PAVLINOVIĆ LJUBO (Ivan), rođ.1907. (stvarno: umro 1941. u Šibeniku)
74. PAVLINOVIĆ ZVONKO (Mijo),rođ.1922. (stvarno: poginuo kod Duvna)
75. PAVLINOVIĆ IVAN (Lovre), rođ. 1860. (stvarno: umro 1941. u Podgori)
76. PAVLINOVIĆ IVAN (Duje), rođ. 1912. (stvarno: poginuo u Kotišini)
77. P-158 PIVAC JOZE-ĆIRIL (Jure), rođ. 1921. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
78. PIVAC GABRO (Ante), rođ. 1915. (stvarno: poginuo u Hercegovini)
79. PIVAC MARE (ž. Šimuna), rođ. 1881. (stvarno: umrla u El Shattu)
80. R-37 RADOJKOVIĆ JURE(Marijan),rođ.1902. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
81. R-38 RADOJKOVIĆ IVAN (Petar), rođ. 1920. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
82. RADOJKOVIĆ MILUTIN (Ivan),rođ.1926.(stvarno:poginuo u bolnici u Petoj ofanzivi)
83. RADOJKOVIĆ MILOŠ (Stipe), rođ.1923. (stvarno: poginuo u Bosanskom Grahovu)
84. R-160 ROSANDIĆ PAVAO (Šimun), rođ.1918. (stvarno: poginuo na Zelengori)
85. ROSANDIĆ MLADEN (Mate), rođ.1924. (stvarno: poginuo kod Daruvara)
86. S-81 SISARIĆ MILJENKO (Ante), rođ. 1919. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
87. SISARIĆ DRAGUTIN (Ante), rođ.1888. (stvarno: ubili ga Talijani u logoru Ploče)
88. SISARIĆ RUSKO (Dragutin), rođ.1921. (stvarno: poginuo na Vlašiću)
89. S-217 STOJKOVIĆ BRANKO (Jozе), rođ.1919.(stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
90. S-245 SUMIĆ VICE (Ivan Tomin), rođ. 1903. (stvarno: poginuo u ratu)
91. SUMIĆ IVAN (Andrija), rođ. 1887. (stvarno: ubili ga četnici na Crnom brdu)
92. SUMIĆ MILJENKO (Ivan), rođ. 1919. (stvarno: poginuo u ratu)
93. SUMIĆ KARLO (Luka), rođ. 1917. (stvarno: poginuo na Treskavici, Kalinovik)
94. V-30 VELA ANTE (Mate), rođ. 1921. (stvarno: poginuo na Snagovu, Zvornik)
95. VELA NIKOLA (Pavao), rođ. 1920. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)
96. VELA MARE (Jozе), rođ. 1897. (stvarno: poginula u bombardiranju Podgore)
97. V-77 VODANOVIĆ LJUBO (Jure), rođ.1918. (stvarno: ubili ga Talijani /?/ u Podgori)
98. VODANOVIĆ ČEDOMIL (Ivan),rođ.1919.(stvarno: poginuo u Dragljanima, Vrgorac)
99. V-97 VRANJEŠ GRGO (Stipan), rođ. 1922. (stvarno: poginuo na planini Velež)
100. V-98 VRANJEŠ VITOMIR (Ivan), rođ. 1929. (stvarno: poginuo u ratu)
101. V-104 VRSALJKO VICE (Marijan), rođ.1919. (stvarno: poginuo u Imotskom)
102. VRSALJKO JAKOV (Marijan),rođ.1922. (stvarno: poginuo u Petoj ofanzivi)

Na članak u Slobodnoj Dalmaciji, spomenut na početku ovoga teksta, reagirala je direktorica Spomen-područja Jasenovac Nataša Jovičić, navodeći kako stoji podatak da na popisu dotičnog Instituta ima puno imena ljudi koji nisu stradali u Jasenovcu, ali da ustanova kojoj je ona na čelu, kao ni hrvatska država, nemaju veze s time.

Objasnila je također da se znanstvenim metodama utvrđivanja došlo do broja od 59 tisuća jasenovačkih žrtava, ali da taj popis nije definitivn.

Također i da su oni iz Spomen-područja Jasenovac negodovali zbog popisa od oko 650.000 žrtava.

Direktorica Jovičić očito drži da je to sve što ona i njezina ustanova mogu učiniti.

Reagirao je i predsjednik Uprave Spomen-područja Jasenovac Slavko Goldstein: ogradio se od popisa žrtava kojim barata Jasenovac Research Institute iz New Yorka, jer da on (popis) nije mjerodavan.

Predsjednik Goldstein također navodi da tromilijunska židovska zajednica u New Yorku nema nikakve veze s istraživanjima JRI-a niti s postavljanjem spomen-ploče u New Yorku, te da je riječ o angažmanu grupe od desetak Židova i grupe američkih Srba.

Pitam se:

1.

- Kako to da njujorške gradske vlasti, pored postojanja tromilijunske zajednice njujorških Židova, dopuštenje za podizanje takva spomenika s lažnim podacima daju nekakvoj minornoj grupici od desetak Židova?

2.

- Ako već na taj monstruozi njujorški popis nije moglo pojedinačno reagirati svih tri milijuna njujorških Židova, kako to da ih nije reagiralo tristo tisuća ili tri tisuće ili tri stotine ili samo trideset njih?

Kako da se ta tromilijunska židovska zajednica nije službeno oglasila i ispričala se hrvatskom narodu i hrvatskoj državi?

3.

- Kako to da se o ovome nije oglasio istinoljubivi direktor centra "Simon Wiesenthal", gospodin Efraim Zuroff?

A što radi srpska zajednica u Hrvatskoj, što rade Srbi intelektualci, koji neprestano ističu kako im je stalo do istine?

Je li za njih "njujorška istina" (istina grupe američkih Srba) jedina prihvatljiva istina?

Svaki je život svetost, svaki je zločin - zločin i svaka jasenovačka žrtva zaslužuje pijetet.

No, zaslužuju li pijetet i žrtve koje su lažno prikazane kao jasenovačke žrtve, a živote su izgubile na stotinama drugih mjesta, stotinama, pa i tisućama kilometara dalje od Jasenovca?

Kako se smije dogoditi da ih se sada ubija po drugi put?

Zar ni državi Hrvatskoj ni političarima koji su dobro plaćeni da čuvaju dostojanstvo države i njenih državljana ništa ne znači što su Hrvatima tako bezočno pripisane stotine tisuća tuđih zločina?

Predsjednik Hrvatske već poslovično vrlo spremno reagira na sve, sve komentira i zabavlja narod svojim vicevima - kako to da nije reagirao na sramotni i kriminalni popis od 650 tisuća tobožnjih žrtava koje su tobože ubili Hrvati?

Slaže se s tim popisom i misli da je to posve normalno?

Ne misli da je posao predsjednika države braniti hrvatski narod od izmišljotina i blaćenja? Nije imao vremena?

A što rade Predsjednikovi brojni, dobro plaćeni savjetnici?

Zar ni oni nemaju vremena?

Je li i predsjednik hrvatske Vlade također suglasan s ovim popisom i misli li da nije Vlada ta koja bi na svjetskom planu imala braniti interese naroda i države od kriminalnih laži?

Misle li obojica predsjednika - i predsjednik Vlade i predsjednik države - da se to njih ne tiče?

Misle li da istina nije važna i da je sramotni i monstruozi njujorški popis doprinos bržem hrvatskom ulasku u zajednicu europskih naroda?

Što čine i kako su reagirale razne državne institucije?

Što nevladine udruge i institucije?

Koja je svrha postojanja HHO-a i GULJP-a?

A što rade razne udruge za zaštitu prava i digniteta ovoga i onoga?

Kako to da nijedna od tih organizacija nije raskrinkala njujorško-beogradsku rabotu?

Kako to da nitko ne spominje zaštitu žrtava i nanošenje boli rodbini žrtava s popisa?

I konačno SUBNOR ili kako se sada zovu SAB, koji se diči svojim antifašizmom: zašto ne brani svoje drugove?

Zašto dopušta da oni po drugi put budu žrtve?

Kako je moguće da o ovom svjetskom skandalu šute i mediji u Hrvatskoj?

To im, očigledno, nije atraktivna tema. Ili ...?

Na Hrvate i Hrvatsku može se nabacivati svakakvo blato, pa i tuđi zločini - i to ne prvi put.

Teorija zavjere? Naravno da nije riječ ni o kakvoj teoriji.

To je praksa. I to je stvarnost, koje nažalost ni mnogi Hrvati još uvijek nisu svjesni.

(Smiljana Šunde, Zagreb)